

3
SEDMÝ SMYSL

ÚNOSCE DRAKŮ

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl

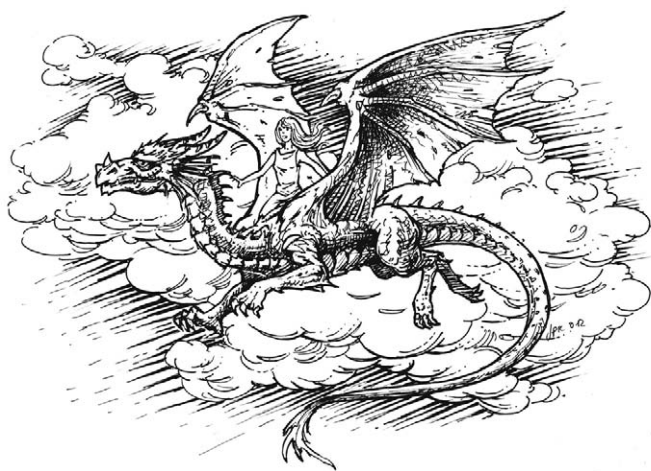
ÚNOSCE DRAKŮ

Únosce draků

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina

© Ilka Pacovská, 2013

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2013

ISBN 978-80-00-03115-6

Zloděj svačín

Zaber, P'ujibo, já to sám nezvládnou," pobízel kamaráda Sváťa, když se pokoušeli vypáčit starou mohutnou větev z koryta říčky.

„Počkejte moment," zarazil je Rafan, „ještě je zaklíněná pod balvanem. Trochu ho nadzvednu.“

„Héj rup!“ Jednorožec zabral a větev se konečně uvolnila. Ale jak do ní byli opření, skončili hromadně ve vodě.

„Nechápu, proč se u všeho musíte koupat," smála se Hanka, která se kousek nad nimi pokoušela lopatou přesunout ke břehu nános písku zachycený nad zatarasenou částí říčky.

Už dva týdny pracovali na údržbě vodních toků před rezervací a posléze i v rezervaci. Zpočátku jim šla práce rychle od ruky, ale postupně se dostávali na území se silnými magickými anomáliemi, takže museli zapojit hlavně svaly. Tenhle úsek říčky byl obzvlášť obtížný. Strážci Magického lesa sem v průběhu roku téměř nechodili, a dopřávali tak klid tvorům, kteří se báli úplně všeho a nejvíc lidského pachu. Nyní však bylo nezbytné uvolnit koryto řeky, aby v okolí nevznikl bažinatý prales. Skupinky brigádníků si rozebraly úseky toku a teď pilně pracovaly na jeho vyčištění. Kamarádi

Rafan, Hanka a Sváta přibrali do party jednorožce P'ujiba a snažili se svým výkonem nezaostávat za dospělými. Zároveň si u práce užili i spoustu legrace a zábavy. Moc dobře si uvědomovali, že se budou muset rozejít, až tahle práce skončí, a kdoví kdy se zase potkají. Hanka by uvítala, kdyby tu s nimi mohl být i její dračí přítel Zuřivý plamen, ale Plam, jak mu říkali, byl černý drak a jeho soukmenovci přátelství s lidmi neuznávali. Dračí zvyky nedovolovaly, aby draci pohlíželi na lidi jako na sobě rovné. Kamarádit s člověkem se u nich považovalo téměř za zradu.

Rafan popadl druhou lopatu a pustil se do písečného nánosu spolu s Hankou. Za chvíli rozšířili průtokový prostor a zdálo se, že si vodní proud se zbylým pískem už poradí sám.

Popošli o kousek níž, kde byla další přehrada z větví.

„Co takhle svačina?“ navrhoval Sváta, když uviděl obrovskou kupu zaklíněného dřeva.

„To není špatný nápad,“ souhlasil Rafan a vylovil z batohu jídlo.

Hanka se posadila do trávy opodál vedle padlého stromu. Na kmen si položila rozbalenou svačinu a hledala v batohu ještě jablko. Když ho našla, sáhla pro svačinu a... chleba nikde! Na kmeni zbyl jen prázdný látkový ubrousek.

„To snad není pravda, než jsem se ohlédla, někdo mi sežral svačinu,“ začala se rozčilovat a zkoumat prostor za kmenem. Kromě dvou mravenců nic živého neobjevila. Ale po svačině ani památky!

„Na,“ nabídl jí Rafan půlku svého chleba, „já se s tebou rozdělím.“

Vděčně nabídku přijala. Při náročném pracovním tempu člověku opravdu vyhládne. Stále nenápadně pošilhávala za záda, zda něco nezahledne, ale svačina se nejspíš vypařila.

Navzdory společnému úsilí za celé odpoledne o mnoho nepokročili. Do brigádnického tábora, kde na ně čekala večere, se však vraceli v dobré náladě, i když unavení. Giro právě kontroloval v kotlíku guláš a Divoch krájel chleba. Ostatní se sesedli s miskami kolem a čekali, až šéf uzná, že je večere hotova. Zatím klábosili, co je na úsecích nového a jak postupuje čištění.

„Zdá se, že tu máme nějakého škůdce. Našel jsem mrtvého tetřívka. Moc krásný exemplář. Nechápu, proč ho ten tvor zabil, když ho nesežral,“ vrtěl hlavou Divoch a při řeči mával svýma obrovskýma rukama v gestu naprosté bezradnosti.

„A jak ho zabil?“ zajímal se kolega.

„Vypadalo to na zlomený vaz. Na krku jsem našel otisk zubů, jako by se mu něco pokoušelo ukousnout hlavu, ale nedokázalo to.“

„A co stopy?“

„Pár jich kolem mrtvolky bylo. Nikam ale nepokračovaly.“

„A jak vypadaly?“

„Asi kočičí velikost, přibližně trojúhelníková tlapa s drápkou.“

„Nic takového neznám. Neděláš si z nás dobrý den, že ne?“

„Jasně že ne, bylo to divné,“ krčil rameny Divoch.

„Taky se tu toulá zloděj svačin,“ přidala se do diskuze Hanka, „než jsem se ohlédla, zmizela mi rozbalená svačina, a já nikoho ani koutkem oka nezahlédla. A to jsem ji měla položenou hned vedle sebe.“

Chlapi zařvali smíchy: „A stopy nenechal? Nebo aspoň drobky?“

„A co Sváťa? Seděl od tebe dost daleko?“ přisadil si Giro, neboť všichni znali apetit jejich nejmladšího kamaráda.

„Hele, přestaň už se rejpat v kotlíku a uхни, ať si můžeme vzít večeri,“ dožadoval se jeden z hladových strážců rezervace.

Giro naposledy ochutnal a přikývl: „Tak jo, myslím, že je guláš hotový.“

Za půl hodinky byl kotlík vylízaný. Všichni spokojeně funěli a střídavě klimbali vsedě u ohně. Pár vytrvalců si ještě povídalo u kávy, ale ostatní se postupně nasoukali do spacáků a zalehli ke spánku přímo pod hvězdami. Bylo příjemně teplo, déšť nehrozil, takže nikdo po stanu ani nevzdechl.

Následující den vstala Hanka dřív, aby všem přichystala svačiny a oběd s sebou. Ze začátku se vraceli do tábořiště i na obědy, ale příliš je to zdržovalo, proto se rozhodli scházet až u večere. O to pracnější byla příprava jídla s sebou. Zívající Rafan přišel Hance pomoci. Nachystali pečivo, sýr a ovoce, k obědu kus uzeného a tvarohovou pomazánku, jak kdo bude chtít.

Tábor se začal probouzet a Rafan do vařící vody nad ohněm nasypal směs bylin na čaj. Hanka domazávala poslední chleby, když Giro odněkud k snídani vykouzil obří buchty s marmeládou.

To už do tábora přiběhl P'ujibo, který nocoval se svým otcem. R'íhan sice říčku nečistil, ale dohlížel, aby se jim do cesty nepřipletla nebezpečná zvířata a aby klid v rezervaci jejich nájezdem příliš neutrpěl.

„Vyprávěl jsem otci o tvé svačině,“ přitočil se jednorozec k Hance, „nijak zvlášť se nedivil a prohlásil, že se tu v okolí opravdu pohybuje něco divného. Dokonce ani on sám neví, co to je.“

„Pokud R'íhan neví, co to je,“ podíval se po nich Giro, „potom odhaduji, že ani my nemáme šanci záhadného tvora odhalit. Co ještě otec říkal, P'ujibo?“

„Myslí si, že jde o něco malého, co se umí neuvěřitelně rychle přemísťovat. Pravděpodobně nějaký mimořádně plachý tvor.“

„Tak vidíš, že jsem si nevymýšlel,“ dloubl do šéfa Divoch.

„Pokud je tak plachý, nebude nebezpečný,“ usoudil Giro, „takže vzhůru do práce, ať s čištěním trochu pohneme!“

Další dny proběhly bez zvláštních příhod. Neznámé stvoření se nejspíš přesunulo hlouběji do lesa, kde je klid, takže brigádníci na jeho existenci přestali myslet. Přestěhovali tábor o kus dál po směru toku říčky a pokračovali v práci.

Dostali se do blízkosti břehu s kolonií tulíků a Rafan odnesl svého malého přítele Plavíka k vodopádu, kde se narodil. Tulík uvítal, že může strávit týden se svou rodinou, ale Rafan za ním musel každý večer docházet, jinak by se mu stýskalo. Hanku mrzelo, že nemůže kamaráda na večerní procházce doprovázet, ale Giro děti důrazně požádal, aby do blízkosti tulíků nechodily. Nebylo žádoucí, aby se v chráněné kolonii objevil člověk, jehož by mohl některý z tulíků přijmout za partnera. Skupinka vzácných tvorů byla malá a všichni v Magickém lese důsledně dbali na to, aby přežila a rozmnožovala se.

Údržbu toku kolem vodopádu, kde se kolonie tulíků nacházela, prováděli vybraní strážci rezervace a těsně kolem pracoval už jen Rafan s P'ujibem. Hanka to chápala, ale nelíbilo se jí, že jejich partu okolnosti rozdělily.

Jí a Svátovi byl přidělen úsek zátočin za vodopádem, kde splavené větve uvízly v mělké části říčky. Bylo tu i několik nepříjemných míst, kde to silně zapáchalo hnilým rybinou. Po uvolnění koryta se naštěstí všechno rychle zlepšovalo.

Když Hanka popošla k další zmeti větvi a našla uhynulou rybu, štitivě si zacpala nos. Rozhodla se torzo ryby zakopat na břehu, než se pustí do vytahování větví a zvíří tím písek u dna. Vzala zdechlinu na lopatu a odnášela ji na břeh.

Znenadání ucítla neznatelný závan vzduchu. Před ní se zhmotnilo malé stvoření. Hance poklesly ruce překvapením a ryba sklouzla z lopaty na zem. Hleděla na maličkého pískově zbarveného dráčka. Snažila se nepohnout a pokud možno ani nemrknout, aby ho nevyplašila. I on ji se zájmem pozoroval. Vzápětí stočil pohled k rybě. Pomaličku a s velikou opatrností se k ní přibližoval. Vzal ji do tlapek a pustil se do ní. Musí mít velký hlad, pomyslela si Hanka, když viděla, jak v něm mizí kusy nevábne zdechliny. Pak jí ale vlétla do nosu muška a dívka se neubránila kýchnutí. Dráček nadskočil a v následujícím okamžiku tu nebyl, jen na zem jako ve zpomaleném záběru dopadl nesnědený kousek ryby. Hanka zamrkala překvapením. Naprosto nechápala, jak mohl dráček tak rychle zmizet. Málem si začala myslet, že to byla halucinace. Ale halucinace by přece nesežrala kus uhynulé ryby.

Vtom zahlédla Sváťu, jak na ni mává: „Dáme si oběd, ne?“

„Fuj, tady to smrdí,“ řekl, když přišel blíž, „pojď si sednout někam dál. Táhle je takový příhodný plácek. Co říkáš?“

Posadili se na druhém břehu a vybalili chleba s masem.

„Proč nejíš?“ zeptal se Sváťa, když viděl, že Hanka rozbalila jídlo a nechala ho ležet na ubrousku.

„Mám dojem, že je nablízku někdo hladový. Zkousím, jestli přijde ještě jednou.“

„To myslíš toho záhadného tvora, co jsme se o něm bavili?“ divil se kamarád a zakousl se do svého přídělů.

„Přesně tak. Já ho totiž před chvilkou viděla.“

„Vážně? A jak vypadá?“

„Nebudeš mi věřit. Je to malinkatej drak. Takovej žluto-běžovej.“

„Nesmysl, tak malí draci nejsou. Už když se narodí, máš jejich hlavu skoro po prsa.“

„Hm, taky jsem si to myslela. Ale před chvílí jsem viděla jednoho, co byl velký jako kočka.“

„Bůhví co jsi zahlédla. Tipl bych to na halucinaci z hladu...“ Dál nedořekl, protože se u prostřeného ubrousku zjevil dráček, popadl chleba, a než stihli podruhé mrknout, zůstal na místě jen prázdný ubrousek.

„Vidíš, teď jsi měl úplně stejnou halucinaci jako já,“ smála se Hanka, „akorát že já na rozdíl od tebe zůstanu o hladu.“

„Tohle nám nikdo nebude věřit.“

Sváťa přestal žvýkat a nemohl odtrhnout oči z místa, kde ještě před chvilkou bylo jídlo.

„Ukaž, dej mi aspoň kousnout,“ využila jeho nepozornosti a sebrala mu z ruky zbytek chleba. Kamarád jako by si toho nevšiml. Nevěřicně se naklonil a zkoumal okolí ubrousku. Dokonce našel stopy v písku.

„To je neuvěřitelné. Určitě používá něco jako bránu, ale je tak rychlý, že se to nedá zrakem postřehnout,“ udiveně konstatoval Sváťa a díval se, jak kamarádka dojídá chleba. Tentokrát ale neprotestoval ani to nekomentoval.

Celé odpoledne se při práci rozhlíželi, zda dráčka ještě jednou nezahlédnou, ale už se neukázal. Těšili se, až o něm budou vyprávět ostatním. Zpráva, že se v rezervaci objevil minidrak, bude určitě zajímat nejen strážce.

Večer, sotva dorazili do tábořiště, objevil se s několika muži pan Mojerana a donesl zásoby na další dny. Dokonce se tu motal i R'íhan s P'ujibem. Museli se svým příběhem počkat, až se roztrídí a uloží zásoby a až se muži sesednou k ohni, aby uvařili večeři a kávu.

„Hezká pohádka,“ smáli se strážci rezervace, když Sváťa dovyprávěl.

„Opravdu jste ho viděli na vlastní oči?“ zeptal se P'ujibo, a dokonce i R'íhan natáhl hlavu, aby slyšel odpověď.

„Viděli. Navíc po sobě nechal takovouhle stopu,“ namaloval Sváťa do popela otisk, jak si ho pamatoval od řeky. Jednorožci mu nakukovali přes rameno, přišel se podívat i Divoch.

„Jasně, to je ono,“ zamával na Gira, aby si stopu také přišel prohlédnout, „přesně stejnou šlápotu jsem našel v rezervaci i já. Říkáte mrňavej drak?“

„O něčem podobném jsem nikdy neslyšel,“ vrtěl hlavou Giro a drbal se ve vlasech, „kde se tady mohl vzít? Přece se nevylíhl jen tak ze vzduchu?“

„Asi se budete muset zeptat odborníků přes draky,“ podotkl R'íhan a pan Mojerana souhlasně přikývl.

Hanka jim psychicky zprostředkovala obraz dráčka, kterého si jako jediná stihla aspoň trochu prohlédnout.

„Bohužel je velmi plachý, bude problém zjistit něco o jeho zvyklostech,“ řekl jednorožec.

„Možná bychom ho mohli polapit magicky,“ navrhl Divoch.

„To nedoporučuji,“ potřásl hřívou R'íhan, „jediná možnost je nabídnout mu potravu na klidném místě. Ale nebude snadné získat jeho důvěru. Použití magie v této části rezervace by vyvolalo nerovnováhu.“

„S tou potravou to není špatný nápad,“ usmál se Giro, „ale jak zjistíme, co mu chutná?“

„Slupl smrdutou rybu i můj chleba se sýrem, asi má takový hlad, že zdlábne cokoliv,“ podotkla Hanka.

„Dost možná zkoušel sníst i tetřívka, ale peří mu nešmaškovalo,“ ušklíbl se Divoch.

„Navrhuji zkusit syrovou a vařenou rybu,“ přidal svůj názor pan Mojerana, „aspoň zjistíme, dává-li přednost syrové, nebo vařené stravě.“

„Já jsem pro. Zítra mu připravíme jídlo u břehu, kde ho Hanka se Svátou potkali. Uvidíme, zda ho hlad přivede na stejné místo,“ rozhodl Giro.

„A já se zatím pokusím zjistit, jestli někdo něco neví o malých dracích,“ poklepal ho po rameni pan Mojerana a zvedl se k odchodu.

„Jsem zvědavá, jestli nám na to skočí,“ spekulovala Hanka, když se s ostatními posadili k večeři.

„Taky bych ho rád viděl,“ řekl Rafan, když mu všechno před spaním vylíčili. Zároveň s ním naslouchal celému vyprávění v Hančině mysli i Plam. Nepřerušoval jejich povídání a mlčel tak dlouho, až to Hance připadalo podezřelé.

„Co si o tom myslíš ty, Plame?“ zeptala se svého dračího kamaráda přímo.

„Upřímně řečeno, nevím,“ odpověděl drak, „poslední dobou se povídají divné věci. Zeleným drakům prý někdo v minulém týdnu ukradl mládě. Což by černé draky nijak zvlášť nevzrušilo, jenže v jednom našem hnízdě se rovněž přihodilo cosi nevysvětlitelného. Ztratila se dvě vejce. Jejich ochránci přísahají, že je sebral malý drak a že ho zranili, když se objevil. Byl prý ale příliš rychlý, takže se nedal chytit.“

„Malý drak?“

„No, nechtěli jim věřit. Proto zavolali starého mága, který umí nahlížet mimo čas. Nic mu předem neřekli, jen to, že se v místě, kam ho přivedli, stalo něco neobvyklého. A představ si, že on řekl totéž, co strážci líhně. Prý nějaký malý žlutý drak vnikl dovnitř a odnesl dvě vejce černých draků.“

„Nesmysl! Nevěřím, že to byl ten náš. Vždyť by dračí vejce ani neunesl. Navíc je extrémně plachý. Neumím si představit, že by se odvážil do dračí líhně.“

„Problém je v tom, Hanko, že se drakům ukradená vejce nepodařilo najít. Od té chvíle rozhlašují, že za krádeží vězí zákeřný úskok lidských kouzelníků.“

„No nazdar,“ zhrozil se Rafan.

„Matka požádala o pomoc Bdělé,“ pokračoval Plam, „vztahy s lidmi se zhoršují, služebníci se bojí a pomalu od nás odcházejí. Situace se nevyvíjí vůbec dobře.“

„Nerozumím tomu. Draci přece nemají ve zvyku lhát,“ namítla Hanka.

„Trochu si nás idealizuješ,“ podotkl Plam, „můj bratřeď každému na setkání vykládá, jak lidé ohrožují dračí populaci. Ale raději změňme téma. Co budete dělat příští měsíc?“

„Já asi chůvu své sestřičce,“ zasmál se Sváťa, „A ve volném čase přemlouvát otce, aby mě nechal dostudovat v Santareně.“

„A nás dva čeká rekreační pobyt s panem Mojeranou,“ odpověděl Rafan.

„Kde se budete rekreovat?“ zajímalo draka.

„Obávám se, že to bude mít k rekreaci hodně daleko,“ vložila se do hovoru s povzdechem Hanka, „domluvil nám na základně ochránců třítydenní výcvik. O Zuřivém drápo-vi tvrdí, že je velice nebezpečným nepřítelem. Prý musíme trénovat nejen magii, ale i tělo, abychom přežili případné setkání.“

„Pan Mojerana je velmi rozumný,“ pochválil ho Plam, „matku tahle zpráva určitě potěší. Pořád se ptá, jestli pilně trénujete obranné techniky.“

„Jasně že trénujeme. Akorát tady uprostřed rezervace jsme kvůli magii cvičení vynechali. Ale na základně budeme pokračovat, to klidně matce vyříd.“

„Velice rád,“ odpověděl Plam a zlehka foukl Hance do vlasů. Na hlavě se jí nepohnul ani vlásek, přesto si podvědomě uhladila účes a ukončila psychické spojení.

Řeka protékající pod kolonií tulíků už byla v pořádku, takže se brigádníci mohli přesunout dál po proudu. Opět pracovali všichni pohromadě. Dohadovali se, zda se strážcům podaří či nepodaří nakrmit lekavého dráčka. S napětím se vraceli do tábora a doufali, že neobvyklého obyvatele rezervace konečně uvidí kromě nich i někdo další. Čekalo je však zklamání. Záhadný strážník se nedostavil. Zklamání byli i strážci z rezervace.

Navzdory jejich snahám se neobjevil ani v dalších dvou dnech. Muži se začali na děti dívat s mírným podezřením, zda jim mohou věřit. Ale jednorožec byl na straně mladých brigádníků, a pokud jim věřil on, nebylo pochyb o tom, že

podivný tvor opravdu v rezervaci je, i když ho kromě dětí nikdo nespátřil.

Do konce úklidové akce zbývaly poslední dva dny, řeka byla čistá. Rafan si vyzvedl tulíka. Plavík si užil pár dní se svou rodinou a byl neobvykle veselý a šťastný.

Do tábora dokonce přišla poděkovat oficiální delegace, ale nejpříjemnější zábava se rozproudila až po jejím odchodu. Všichni se bavili, zazpívali si a k dispozici byla i spousta dobrot, které Giro ke Svátově radosti stále doplňoval. Vypadalo to, že se zábava protáhne až do rána.

Když na Hanku přišlo spaní, odtáhla si spacák daleko od ohně, aby ji nerušil halas oslavujících. Po chvíli, už skoro v polospánku, zaznamenala, že se k ní přidal se svým spacákem i Sváťa.

Ráno ji probudil zpěv ptáků.

„Nehýbej se,“ řekl tulíkův hlásek v její mysli.

Opatrně otevřela oči a přemýšlela, co se asi děje, že ji Plavík varuje. Všimla si, že se vedle nich v průběhu noci uvelebil se spacákem i Rafan, ten ale ještě spal, narozdíl od jeho malého společníka, který seděl nahoře na spacáku a díval se na Hanku. Náhle si uvědomila, že má pod rukou cosi neobvyklého. Sklopila zrak a vykulila oči. Stálo ji hodně úsilí zachovat klid. V její náruči spal maličký písčový drak. Musel se pod její ruku nasunout během spánku. Cítila se polichocena jeho důvěrou. Přesto se bála pohnout, aby ho neprobudila a nevyplašila. Vedle ní se pohnul Sváťa, ale udělal to tiše a pomalu. Nejspíš ho tulík také varoval. Hanka uviděla kamarádovu ruku, jak se opatrně vysouvá ze spacáku a míří i se sušenkou směrem k ní. Sušenka zůstala ležet kousek od drakova čumáku. Pod Hančinou dlaní se pohnulo malé tělíčko a dráček otevřel oči. Nejdřív koukl na Hanku, pak začichal směrem k sušence. Natáhl krk a schlamstl ji. Sváťa vystrčil ruku s druhou sušenkou.

Hanka očekávala, že se malý host poleká, ale ten strnule vyčkával. V okamžiku, kdy se pochoutka dotkla země, vrhl se po ní. To už byl vzhůru i Rafan a nadšeně malého návštěvníka pozoroval.

Ve chvíli, kdy dráček přijal třetí sušenku, ozvalo se skřípnutí písku. Bleskurychle se ohlédl a byl pryč.

„Já ho viděl, konečně jsem ho viděl,“ vyhlédl rozjařeně nad keřem P’ujibo a těsně za ním stál i R’íhan, „škoda že utekl.“

„Jak to, že ke mně přišel spát?“ divila se Hanka nahlas.

„Ty pro něj drak,“ řekl nahlas tulík. „Ty nejvíc drak ze všech lidí tady.“

„Jak by to mohl poznat?“ vrtěla hlavou.

„On veliká empatie, veliká emoce, veliký strach,“ pustil se do vysvětlování tulík, „on nedorostlé mládě, moc sám, opuštěný.“

„To je mi líto,“ řekla Hanka, „dá se s tím něco dělat?“

„Neboj se,“ odpověděl R’íhan, „pokusíme se zjistit, co je zač, a najít někoho, kdo mu pomůže.“

Hanka jednorožci důvěřovala, a jeho tvrzení ji uklidnilo. P’ujibův otec nikdy nemluvil do větru.

Poslední den strávili úklidem tábořiště. Pan Mojerana přivedl na nejbližší louku stádo fuňů, aby mohli brigádníci bez problémů dojet domů. Pomohl sbalit věci do sedlových vaků a všechno se pomalu stěhovalo na kraj louky.

Pro Svátu přišel Vron. Hanka si pořád nemohla zvyknout na to, že v nové existenci vypadá úplně jinak, než jak si ho pamatovala z doby, kdy sloužil Plamově matce.

„Tak co, vzpomněl sis na něco dalšího za ten měsíc, co jsme se neviděli?“ zeptal se Vrona Sváťa, když mu pomáhal s balením.

„Není to v mých silách,“ odpověděl kouzelný džin, „je mi líto.“

„S tím budeme muset něco udělat,“ zamumlal Sváťa, podal Vronovi zavazadlo a šel se rozloučit s kamarády. Objal Hanku, potřásl rukou Rafanovi a pro tulíka měl v kapse sušenku. Pak se otočil a položil dlaň na krk P’ujiba. Mladý jednorožec se ho dotkl rohem a oba vypadali smutně. Přece jen spolu poslední dobou strávili hodně času a sblížili se víc, než čekali. I Hanka si na P’ujiba zvykla a krátký pobyt v jeho rodině jí hodně přiblížil svět jednorožců. Obdivovala jejich slušnost a hrdost. Vedle nich cítila klid a jistotu, že všechno bude v pořádku.

Naposledy zamávali Svátovi, když procházel s Vronem bránou. Na kamaráda čeká život v nové rodině a pravděpodobně i péče o mimino, které se tam nedávno narodilo. Na ně zase třítydenní výcvik na základně ochránců ve společnosti pana Mojerany.

Nedokončený výcvik

Odpoledne už seděli v sedle fuňů a společně mířili na základnu. Hanka si chtěla v klidu užít cestu, ale nebylo jí to dopřáno. Její fuň byl plný energie a stále ji psychicky přemlouval, aby jeli rychleji. Ukazoval jí, jak nádherné je běžet s větrem o závod. Nadšeně propagoval vlající hřívu a dívčiny vlasy, nutil jí obraz, jak běží rychleji než jejich stín. Hanka musela obhajovat pomalý pohyb, který jí umožní se rozhlížet a pohodlně sedět. Vysvětlovala mu, že chce jet společně s kamarádky. Když dorazili na místo, docela si oddechla a vyndala pro svého fuňě zasloužený příděl stepního pórku.

„Opravdu jsi chtěl běžet rychleji než vítr?“ zeptala se svého čtyřnohého společníka.

„Vlastně ani ne,“ odpověděl fuň, „zapíchl se mi do kopyta kamínek, takže by to ani nešlo.“

„A že něco neřekneš?“ zavrtěla hlavou dívka a sáhla do sedla pro bodec, kterým vyčistila kopyto.

„Díky. Za kamínek i za to, jak jsem si s tebou krásně popovídal. Už mi to neběhá jako kdysi, když jsem byl mladý. Teď mám bolavé klouby.“

„A proč tedy nosíš lidi?“

„No přece abych si popovídal. S tebou se mi komunikovalo báječně.“

„Cože? Skočila jsem ti na špek? Ach jo. Proč jen mě to nepřekvapuje?“ vzdychla rezignovaně Hanka.

„Protože jsem fuň,“ zařehtal potěšeně a rozverně potřásl hřívou. Dívce nezbylo než ho podrbat a zasmát se.

Na základně bylo tentokrát živo. Hance a Rafanovi sdělili, že budou bydlet společně u pana Mojerany i s Tomem a Samem. Odesli si zavazadla a zjistili, že kluci ještě nedorazili.

Pan Mojerana jim na odpoledne půjčil supervolonová prkna, aby si mohli aspoň na chvíli zalétat, než jim začne tvrdý režim. Nemohli sice kvůli magickému omezení létat vysoko, ale to jim nevadilo. Užívali si létání až do soumraku, kdy je zavolali na večeri.

„V klidu se najezte,“ řekl jim Mojerana, „za chvíli se objeví moji vnuci, a jak je znám, budou si chtít užít vaši společnost.“

Měl pravdu. Kluci dorazili a hned začali oba kamarády tvrdě okupovat. Chtěli si hrát, povídat o posledních zážitcích a dovádět s tulíkem.

„Poslyš, neměli bychom se přestěhovat se spacákem pod širák?“ vzdychla Hanka, když konečně kluci usnuli a ona s Rafanem mohli taky zalézt do postele.

„Já bych byl pro,“ přikývl utahaný Rafan.

To ještě netušili, co je oba čeká v dalších dnech. Časně ráno je pan Mojerana vytáhl potichu z postele a po lehké snídani odvedl ke skupině dospělých, kteří se tu připravovali ke vstupu do řad ochránců. Hanka s Rafanem absolvovali spolu s nimi rozcvičku, pak všichni vyrazili na opičí dráhu, následoval trénink ve střelbě z luku a oběd. Po jídle si pan Mojerana Hanku s Rafanem vyzvedl, přibral své vnuky a vedl je na louku, kde spolu s ním začali cvičit

zvláštní techniky zaměřené na rovnováhu, plynulost pohybu, správné dýchání a posilování rukou a nohou. Zpočátku se to nezdálo nijak zvlášť namáhavé, ale večer je bolely svaly tak, že neměli náladu na hry s Tomem a Samem.

Třetí den měla Hanka pocit, že tenhle výcvik nemá šanci přežít. Sotva chodila, všechno ji bolelo, a pokud mohla posoudit, Rafan na tom nebyl o mnoho lépe. Zato Mojeranovi vnuci neztráceli nic ze své energie. Hanka nakonec požádala, jestli by nemohli chodit spát ven. Tom se Samem požadovali totéž, ale děda jim to nedovolil. Správně pochopil, že si starší kamarádi potřebují od věčné pozornosti jeho vnuků odpočinout.

Na začátku druhého týdne se situace začala zlepšovat. Hanka i Rafan si uvědomili, že získávají slušnou kondici. Některé činnosti je dokonce začaly bavit. Mojerana přidal ke cvičení trénink s tyčí a naučil je i pár úderů, které během dalších lekcí stále procvičovali. Aby se nenudili, prokládal trénink rychlostními hrami a závody. Překvapeně zjistili, že Mojerana je i ve svém věku rychlejší a silnější než oni.

Začátkem třetího týdne už je večer přestaly obtěžovat bolavé svaly a vyčerpání. Chodili si po večeri zalétat, tu a tam s sebou brali i Toma a Sama, aby je naučili, jak si s prknem poradit. Kluci byli šikovní a učili se velice rychle.

Pořád bylo teplo a krásně a Hanka i Rafan spali venku. Hvězdy tu zářily jako diamanty a báječně se pod nimi usínalo.

Jedné noci Hanku náhle něco probudilo. Na pravé ruce ji tlačily nějaké výstupky. Otevřela oči. Bylo šero, slunce dosud nevyšlo, ale moc k tomu nechybělo. Sklouzla pohledem k ruce. V náruči držela svého starého známého, malého dráčka. Zaradovala se, že ji našel i tady, ale všimla si, že nějak divně dýchá. Trochu se pootočila, aby se jí líp leželo, a ještě na chvíli usnula.

Probudila se ve chvíli, kdy nad ní stál Rafan a povídal si s tulíkem. Hanka si hned vzpomněla na spolunocležníka a koukla se po něm. Nic se nezměnilo. Pomaličku se posadila, aby se dráček neprobudil. Jen ležel a sípavě dýchal. Váhavě a opatrně ho pohladila. Otevřel oči a podíval se na ni. Začala na něj tiše mluvit drakonštinou. Zdálo se, že ho to uklidňuje. Tentokrát se ani nepokusil utéct.

„Tulík říká, že je vyčerpaný, půjdu mu sehnat něco k jídlu,“ řekl tiše Rafan a při odchodu se snažil opatrně našlapovat, aby nezpůsobil hluk.

Hanka se vyhrabala ze spacáku, aniž dráčka pustila z náručí. Bylo jasné, že skutečně není v pořádku. Rafan donesl z kuchyně několik různých pochoutek. Postupně je dráčkovi nabídl. Vzal si kousek pečené ryby a kousek sýra.

„Co si s ním počnu?“ dívala se na něj nešťastně Hanka.

„Zkus ho nechat ve spacáku. Třeba na tebe počká,“ navrhl Rafan.

Hanka přikývla a vyrazila s kamarádem na každodenní rozcvičku. Hned jak skončili, běžela dráčka zkontrolovat. Ležel a spal. Tentokrát se rozhodla dojít pro pana Mojeranu.

„To nevypadá dobře,“ řekl, když uviděl Hančina chráněnce, „budeme muset požádat o pomoc. Postarám se o to. Asi by bylo lepší, kdybys u něj zatím zůstala.“

Hanka souhlasila. Posadila se k malému vyčerpanému tvorečkovi. Rafan jí donesl oběd a taky nějaké pamlsky pro dráčka. Dostali do něj pár kousků syrové ryby, ale nic víc.

„Je mu hůř,“ oznámil jim tulík.

„Drobku můj malej nešťastnej,“ chovala ho Hanka a konejšila ho nesmyslnými drakonskými slůvky.

Pokusila se zkontaktovat Plama, ten však měl zrovna skupinové létání. Nicméně slíbil, že se ozve hned, jak skončí.

Vlastně nemohla nic dělat. Léčit neuměla a Sváta byl daleko. Občas se pokusila malému nabídnout vodu nebo

kousky jídla. Stále jen ležel a nehýbal se. Konečně se ozval Plam. Když mu ukázala pískově zbarveného dráčka, málem překvapením vypadl z kontaktu.

„Dokud jsem ho neviděl na vlastní... přesněji řečeno na tvé oči, neuměl jsem si představit, jak je malý,“ konstatoval udiveně.

„Tulík tvrdí, že je to mládě, a nikdo netuší, kde se tu vlastně vzal. Bohužel mu teď není dobře. Nevím, jak mu mám pomoci.“

„Zkusím se poradit s matkou,“ řekl Plam, „taky netuším, co by se dalo dělat.“

„Je tak bezmocný...“

„Víš co, poradím se s ní hned. Nadarmo není uznaná starší, věřím, že na něco přijde,“ dodal Plam a zmizel z kontaktu.

Odpoledne se pomalu klonilo kvečeru, když Hanka zaslechla kopyta koně. Podívala se, kdo přijíždí, a s překvapením zjistila, že to není fuň, ale jednorožec.

„R’ihane,“ vykročila mu nadšeně naproti, a kdyby neměla v náruči dráčka, asi by ho objala, jak byla šťastná, že vidí někoho, kdo si ví se vším rady.

Jednorožec se zastavil a zahleděl se na ni a jejího svěřence. Zůstala zticha a nerušila ho. Čekala, až něco řekne sám. Trvalo docela dlouho, než promluvil. Zdálo se, že usilovně přemýšlí a trochu váhá.

„Je slabý, velice slabý,“ oznámil Hance, „neznám jeho druh, proto je těžké určit, co mu chybí. Myslím si, že je nějakým způsobem fixovaný na tebe, že tě dva týdny hledal, neměl dost potravy a hledáním se vyčerpal. Taký se obávám, že mu nesvědčí magická blokáda téhle základny. Měl by se odtud co nejdřív dostat pryč. Předal jsem mu sice trochu energie, ale bojím se, že to nestačí.“

„Co mám dělat?“ zeptala se Hanka.

„Přesně to, co jsi dělala, než jsem dorazil. Chovat, ko-nejšit, uklidňovat. Já si musím promluvit s někým na základně.“

Jednorozec odběhl a místo něho se objevil Rafan s Plavíkem. Tulík se posadil dívce na rameno a švitořil tak dlouho, až dráček zvedl hlavu a vzal si pár kousků jídla.

Znovu se poblíž ozvala kopyta. Tentokrát se opravdu jednalo o dva funě. Děti překvapeně zíraly na jezdce, kteří se objevili.

„No tohle,“ udiveně zavrtěla hlavou Hanka, „kde se tu bere Ferinová?“

„Copak Ferinová, ale proč přijíždí zrovna s Pohromakem? To mi teda řekni, co s ním může mít společného?“ tiše se divil Rafan.

„Tady jste,“ řekla jejich profesorka, když u nich zastavila a sklouzla z funě. „Ráda vás vidím.“

Oba zdvořile pozdravili, ale Andělin otec spíš jen zabručel, než odpověděl.

„Přijeli jsme kvůli němu,“ ukázala Ferinová na dráčka v Hančině náruči, „je možné si s ním promluvit?“

„To se musíte zeptat jedině tulíka,“ odpověděla Hanka, „my se s ním dorozumět nedokážeme.“

„On mládě,“ promluvil tulík, „ještě nenaučil mluvit, a taky moc nemocný.“

„Hrome, to chcete říct, že jsem se sem trmácel úplně zbytečně?“ zavrčel Pohromak.

Návštěvníků si všimli i lidé v jídelně a začali se pomalu trousit ven. Vzápětí se objevil i pan Mojerana a jednorozec. Hanka poodstoupila stranou, aby to množství lidí kolem ní dráčka nestresovalo, ale aby slyšela, o čem bude řeč. Jednorozec se postavil hned vedle nich.

„Jak vidíte, v žádném případě není možné si s ním promluvit. Řekl bych, že nejde o jedince, kterého hledáte,“

odpověděl Pohromakovi pan Mojerana. Potom se usmál na Ferinovou: „Rád tě vidím, Felicie.“

„V tom případě už nemám důvod se zdržovat,“ sáhl Pohromak po uzdě funě.

„Můžeme vám nabídnout večeři i nocleh,“ lákal ho správce základny.

„To nepřipadá v úvahu. Díky. Musím jet,“ mávl rukou, nasedl a vyrazil směrem, odkud před chvílí s profesorkou přijeli.

„Neurazil jsem ho něčím?“ obrátil se k Ferinové udivený správce.

„Ale ne, on už je takový. Má velké starosti s vyšetřováním. Doufal, že by tu mohl najít stopu, ale zdá se, že jde jen o další slepou uličku.“

„A zůstanete na večeři aspoň vy?“

„Ano, určitě. A uvítám, když mi během jídla povyprávíte všechno, co se tu kolem dráčka odehrálo. Pověřili mě, abych se pokusila zjistit, kde se tu vzal, a vůbec všechno, co se ho týká.“

„Povíme ti všechno, Felicie. Pojď se najíst,“ pozval ji do jídelny Mojerana a kývl na Rafana, aby se přidal. Hanka měla taky sto chutí jít s nimi, ale jednorožec ji zarazil.

„Bude mu líp venku a v klidu. Předpokládám, že po večeři vás dva doprovodíme do útulku pro magická stvoření. Bojím se, že tady by tvůj chráněnc nepřežil ani do rána.“

„Opravdu je na tom tak zle?“ polekala se Hanka.

„Zůstaň klidná a povídej mu. Myslím, že mu to dělá dobře,“ napomenul ji R'íhan.

Dívka ho poslechla. Posadila se s dráčkem na klíně a v dračkonštině mu začala vyprávět, jak s Plamem létali a koupali se, jak je kolem útulku krásně a jsou tam sami milí tvorové. R'íhan stál poblíž a snažil se dráčka svou energií udržet při životě. Osedlaný fuň Ferinové se taky přišel podívat blíž.

Hned po večeři se objevili pan Mojerana s Rafanem a Ferinová. Tom se Samem ven nesměli, tak aspoň vykukovali z okna jídelny.

„Hanko, připrav se, pojedeme do útulku,“ řekla profesorka.

„Máte nákladní koše?“ zeptal se R’íhan Mojerany.

„Jistě.“

„Tak mi je připněte. Do jednoho budeme muset uložit dráčka a ve druhém mohou být na vyvážení Hančiny věci. Za základnou otevřu bránu a dohlédnu, aby se našemu pacientovi při průchodu nic nestalo,“ navrhl jednorožec.

„A ty se posadíš na funě se mnou, ten kousek nás určitě obě uveze,“ řekla Ferinová Hance. Fuň, který je zvědavě pozoroval a naslouchal, souhlasně zafuněl.

„Přinesu ti věci,“ kývl Rafan a odběhl.

Mojerana zatím navlékl jednorožci koše a neustále se omlouval, i když to byl R’íhanův nápad.

Po chvíli bylo všechno připraveno a mohli se rozloučit.

Rafan ještě Hance strčil do ruky chleba s pomazánkou:

„Na, vždyť ty jsi vlastně ani nevečeřela.“

„Dík,“ usmála se na něj a nechala se vysadit na funě před Ferinovou.

„Jedeme,“ nařídil R’íhan a vyrazil.

Když je odvedl dost daleko od základny, kde ho nerušil její magický štít, dal jednorožec pokyn k zastavení. Hanka zkontrolovala dráčka v koši. Pořád vypadal apaticky, ale byl naživu. Ferinová odstrojila funě, dala mu všechny stepní pórek, který u sebe měla, a poděkovala mu.

„Udělal bych to i bez odměny,“ naznačil jim psychicky fuň, ale do pórku se okamžitě pustil.

R’íhan mávl hlavou a v rudém oparu zapadajícího slunce se objevil chvějící se oblouk brány. Prošel jako první, následovala ho dívka a jako poslední prošla profesorka.

Poslední dny prázdnin

Ocitli se nedaleko útulku. Hanka vylovila dráčka z koše a vzala ho do náruče. Zachytil se jí drápek za triko a položil si na něj hlavu. Začala ho drakovsky konejšit.

„Doporučuji, aby jim připravili místo na spaní někde venku, kde bude klid,“ řekl R’íhan profesorce. Ta přikývla, sundala z jednorožce nákladní koše a zamířila k budovám, odkud jim vyšli vstříc dva lidé. Hanka poznala Sidi a jednoho ze zdejších pomocníků. Setkali se s Ferinovou v půlce cesty a chvíli spolu hovořili. Potom pomocník s profesorkou zamířili do útulku a Sidi přišla blíž. Pozdravila se srdečně s jednorožcem a naklonila se nad Hanku. Položila dráčkovi dlaň přímo na tělo. Hanka ucítila teplo její léčivé síly i na sobě. Drobek se pohnul a otočil k léčitelce hlavu. Byl to první projev zájmu od chvíle, kdy ho vyndala z koše.

„Dostanu ho z toho,“ usmála se Sidi na R’íhana a ten se něžně dotkl rohem její ruky.

Poté se stejným gestem dotkl i Hanky: „Štěstí a sílu pro vás oba.“

Otočil se, otevřel bránu a byl pryč.

„Tak pojd',“ řekla Sidi dívce, „připravíme vám příbyteček za ohradou fuňů. Tam se vám bude spát jako v pokojíčku. Večeřela jsi?“

„Něco málo...“

„Dobře. Než ti připraví lůžko, vyžebrám v kuchyni jednu večeři navíc. Počkej se svým chráněncem tady. Pokud jsem dobře rozuměla, nemá rád velkou společnost.“

„To je pravda,“ přikývla Hanka, „ze začátku utíkal při každém pohybu v okolí, zklidnil se až teď, když mu není dobře.“

Útočiště, které jim v tak krátké chvílce připravili, bylo hezké a pohodlné. Sidi přinesla z kuchyně pečivo, sýr a zeleninu pro Hanku a pro dráčka nakrájenou rybu obalenou v bylinkách. Potom jim popřála dobrou noc a oni konečně zůstali sami. Na Hanku dolehla únava, hned po jídle zalezla do spacáku. Pokusila se Drobkovi, jak si ho nazvala, chvíli vyprávět, ale usnula uprostřed třetího slova.

Spala tvrdě až do rána. Když se probudila, zjistila, že má prázdnou náruč. Dráček seděl kousek od ní a konzumoval rybu. Usmála se a tiše ho pozorovala. Sotva dojedl, nasunul se zpět k ní a utřel si čumák do jejího trika.

„Ty lumpíku,“ řekla mu tiše a ještě na chvílku zavřela oči, aby si vychutnala několik dalších minut klidu. Zdálo se, že o život Drobka se už nemusí bát. No jo, ale co s ním? Asi by se měl seznámit se zdejšími lidmi. Přemýšlela, jestli ho má vzít s sebou do budovy, nebo ho nechat ve spacáku.

Nebyla si jistá, jak bude dráček reagovat. Nechtěla, aby zase bůhvíkam zmizel. Litovala, že s nimi nepřijel i Rafan s tulíkem. Plavík byl prokazatelně jediný, kdo se dokázal aspoň trochu vyznat v dráčkově chování. Do začátku školy jim zbývaly necelé dva týdny a Hanka si neuměla představit, co bude dál.

Nakonec se rozhodla, že nechá dráčka na místě a půjde se dovnitř umýt a najíst. Drobek se na ni nedůvěřivě zadíval, když vstala a nechala ho ve spacáku samotného. Podrbala ho a drakovsky mu vysvětlila, že se jde umýt a najíst, ale brzy se vrátí. Neměla sice pocit, že by jí rozuměl, ale zůstal v klidu.

Hance se velice ulevilo, když se opláchla a převlékla si upatlané, propocené a trochu i potrhané triko. V jídelně zastihla Sidi, a tak si se svým tácem přisedla k ní.

„Jak mu je?“ vyzvíдалa.

„Něco málo snědl a vypadá mnohem lépe. Tvůj dotek je zázračný, Sidi.“

„Nepřeháněj,“ řekla léčitelka, ale chvála ji viditelně potěšila.

„Akorát jsem trochu bezradná. Nevím, jak s ním zacházet. Mám ho nechávat venku samotného, nebo ho brát s sebou, aby si zvykal na lidi. Porad' mi.“

„To je těžké. Bohužel ti zatím nikdo poradit nedokáže. Ale řeknu ti aspoň, co vím.“

Sidi si dolila ještě trochu kávy, asi aby se jí líp povídalo, a s vážným výrazem se podívala na Hanku.

„Asi už ses doslechla, že se poslední dobou stávají drakům divné věci. Mám na mysli únos mládeže zelených draků a ukradená dračí vejce. Za tím vším vězí něco, nebo spíš někdo s nekalými úmysly. Draci tvrdí, že je za tím člověk. Mezi námi děvčaty, já s nimi v duchu souhlasím. Doposud nikdo neví, o koho jde ani co

má za lubem. A najednou se tu zničehonic objeví mládě draka, který nikde na našem kontinentu nežije. Takže se musíme ptát, zda se vylíhl z vejce, které také někdo ukradl. A protože nemáme informace, nezbyvá, než se řídit instinktem. Prozatím sem Bdělí poslali aspoň Felicii Ferinovou, aby zjistila o dráčkovi vše, co bude v jejích silách. Pokud vím, tak prošla tisíce záznamů, než vypátrala, že tihle malí draci žijí v Souostroví delfína na několika menších sopečných ostrůvcích. Bohužel ale nenašla nikoho, kdo tam byl. Včera večer jsme mluvili o tom, že se do těch odlehlých končin bude muset vypravit osobně, aby měl náš malý pacient šanci se vrátit tam, kde žijí jeho příbuzní.“

„Je to hodně daleko?“

„Felicie počítá se dvěma týdny plavby po moři, pokud najme nejrychlejší loď a počasí bude příznivé.“

„Taková dálka,“ vydechla Hanka, „fakt nechápu, jak se to mrně dostalo až sem.“

„To zatím nechápe nikdo. Felicie bude mít hodně starostí, aby tenhle složitý úkol vyřešila. Víš, že kdysi chtěla být ochránkyní?“

„Opravdu?“

„Ano. Mojerana ji trénoval a prý byla opravdu dobrá. Jenže Diana Rena tvrdila, že má skvělý vliv na děti, a přemluvila ji, aby začala učit. Možná k tomu trochu přispělo i to, že jako učitelka mohla jezdit na závody supervolonu, což by jako ochránkyně nestíhala.“

„A kde je teď?“ rozhlédla se Hanka.

„Jela vyvětrat našeho tleskavce. Potěšilo ji, že právě tvůj nápad udělal z ubohého pacienta šťastného zdravého jedinice, až na ty oči samozřejmě. Přála si vidět našeho dravce v akci, tak jsem ji poslala na projížďku. Měla by se vrátit každou chvíli.“

„Včera přijela v doprovodu pana Pohromaka, to je otec mých spolužáků. On také pátrá po dracích?“ vyzvídala opatrně Hanka.

„Kdepak. Ten hledá toho lumpa, co za vším vězí. Doufám, že ho brzo najde. Napjaté poměry mezi draky a lidmi by mohly přinést hodně nepříjemností. Děsím se možnosti, že by došlo k otevřenému konfliktu mezi nimi a námi... Raději na to ani nemyslet!“

„Budu se muset jít podívat na Drobka, slíbila jsem mu, že brzo přijdu. Asi mi nerozumí, ale bude lepší, když na něj dohlédnu, než se úplně zotaví.“

„Půjdu s tebou,“ řekla Sidi a dopila poslední lok kávy.

Venku potkaly Ferinovou. Hanka si uvědomila, že učitelka vypadá mnohem mladší, než jak ji vnímali ve škole. Byla nadšená z jízdy i ze zážitku.

„Konečně jsem na vlastní oči viděla, proč se jim říká tleskavci. Hned po zvuku tlesknutí zmizel a objevil se těsně nad sedlem s rolničkami. Nikdy bych nevěřila, že může slepý pták dokázat něco takového, to je fakt úžasné,“ vyprávěla po cestě léčitelce celá rozzářená.

Hanka došla k dráčkovi jako první a vzala ho do náruče. Cítila jeho drápky přes triko až na těle. Jestli to takhle půjde dál, nebude mít za chvíli co na sebe. Za ní potichu dorazily obě ženy. Sidi opět vztáhla ruku a položila ji na dráčkovu hlavu. Slastně přimhouřil oči, a dokud se ho dotýkala, nehýbal se. Pak se na ni důvěřivě zadíval, jako by si ji chtěl zapamatovat. Ferinová stála opodál a prohlížela si ho.

„Asi bychom ho opravdu měli začít přivykat na lidskou přítomnost,“ řekla tiše Sidi, „kdoví jak dlouho tu bude muset zůstat. Neměl by se bát zdejších léčitelů a pracovníků.“

Hanka si opět uvědomila, že se zanedlouho vrátí do školy. Přišlo jí líto, že tu bude muset Drobka nechat. Na druhou stranu uznala, že ve škole by to s ním rozhodně nešlo.

